

Με υπότιτλο: Μια οικογένεια στην Ανατολική Γερμανία, ο γεννημένος στο Ανατολικό Βερολίνο Μαξίμ Λέο μας οδηγεί σε ένα μοναδικό ταξίδι μέσα από τρεις διαφορετικές γενιές. Των παππούδων του, που ξεκινά από τον μεσοπόλεμο, των γονέων του που έχει αφετηρία το τέλος του πολέμου και της δικής του που βιώνει την πτώση του τείχους.

Ακούγεται κάπως κλισέ, αλλά ισχύει το ακριβώς αντίθετο. Είναι μια υψηλού επιπέδου αφήγηση τόσο σε ότι αφορά την λογοτεχνική πλευρά όσο και το πολιτικό κομμάτι. Για όσους βιαστούν να αποφασίσουν ότι αποτελεί μια αντικομμουνιστική κραυγή, ας γραφτεί ότι είναι πολύ περισσότερο ένα βαθύ, λεπτομερές, ανθρώπινο σημείωμα, μια κεντημένη δαντέλα πάνω στο οδυνηρό τμήμα της ιστορίας του 20ου αιώνα, παρά οτιδήποτε άλλο.

Στο θέμα του κομμουνισμού πάντως, η υστερία των αντι, συχνά γίνεται ιστορικά πιο επικίνδυνη από την θέρμη των υπέρ.

Συνεπικουρούμενη από μια μικρή σειρά καταπληκτικών μαυρόασπρων φωτογραφιών, ο δημοσιογράφος - συγγραφέας, φέρνει το παρελθόν στο προσκήνιο με έναν τρόπο αριστουργηματικό, μεταφέροντας όλον τον πόνο και την απόγνωση, ανθρώπων δοκιμασμένων, καλλιεργημένων για την αποτυχία του πειράματος, αλλά και την ανεξήγητη πίστη δοκιμασμένων στελεχών πάνω στο ίδιο μοτίβο, ακόμα και όταν όλα κατέρρεαν.

Είναι το παρελθόν που δεσμεύει τους αρχαιότερους, που δεν μπορούν να απαλλαγούν, έτσι αβρόχως ποσίν, ούτε από ηρωικά του, μήτε από τα αίσχη του.

Είναι το παρόν που αγκυλώνει την μεσαιά γενιά, που την πνίγει ο κομματικός μηχανισμός, ο κρατικός έλεγχος αλλά δεν βρίσκουν κανένα λιμάνι στο δυτικό κόσμο.

Και τέλος είναι η γενιά που έζησε την πτώση του τείχους στην πρώτη μετεφηβική ηλικία, η γενιά του Μαξιμ, που μεγάλωσε στην Ανατολική αλλά ανδρώθηκε στην ενωμένη Γερμανία. «*Νομίζω ότι ποτέ δεν ένιωσα τόσο κοντά στη Λαοκρατική Δημοκρατία όσο μετά την κατάρρευσή της*»
(σ.324)

Έρχεται έτσι τούτη η έκδοση σαν μοιρολόι και εξομολόγηση μαζί. Πέρα από ένα άφθαστο λεπτούργημα, πρόκειται και για μια πολύ χρήσιμη εργασία όσων επιθυμούν να εξερευνήσουν χωρίς παρωπίδες ή χρωματισμένες αντιλήψεις σε επίπεδο ανθρώπινο και καθημερινό, το σκηνικό πίσω από το, κατά τον W. Churchill, σιδηρούν παραπέτασμα ή κατ' άλλους τον υπαρκτό σοσιαλισμό.